

[Oluf Pedersen.]

Beløbet til børnetilskud ville da være blevet det samme som det, der var aftalt mellem regeringen og de radikale, men vi kunne kun opnå, at der ikke blev en forøget udgift, idet man skar dem væk, der havde en skattepligtig indkomst på over 12 000 kr.

Jeg tror, at den højtærede statsminister og vel også den højtærede finansminister vil bekræfte, at der her opnåedes enighed mellem regeringens og retsforbundets repræsentanter, og at retsforbundet for sin part har fået sin gruppes tilslutning til disse forslag og har vedstået det. Hele den forestilling med, at det, vi aftalte, har vi ikke stået ved, noget, som de radikale blade fortæller — velsagtens på grund af deres dårlige samvittighed —, har jo intet med virkeligheden at gøre; men det er givet, at efter at denne aftale var truffet mellem repræsentanter for os og for regeringen, måtte man sørge for, at man også kunne få de radikales tilslutning. Jeg ved ikke, om der også var andre vanskeligheder i regeringen, det er et forhold, som ikke kommer mig ved. Resultatet var imidlertid, at efter at man havde ført forhandlinger med de radikale, stillede man os overfor et forslag om ikke blot at opretholde tilskud til familier med over 12 000 kr., men endog at forøge dette for gruppen mellem 12 000 og 16 000 kr. Altså tilskuddet til den gruppe, som vi ville have skulle glide ud, og som vi var enige med regeringens repræsentanter om skulle glide ud, tillod man sig oven i købet at forhøje. Vi afviste, bl. a. fordi vi vidste, at hvis man gik til den forøgelse, måtte regeringen hente pengene dertil i nationalbanken. Hvis ikke man vil tro dette, så kan man læse det i de radikales egen betænkning, hvoraf man ser, at samtidig med at de var imod at hente pengene i nationalbanken, gik de selv ind for, at man skulle hente pengene i nationalbanken til uddeling blandt familier, som har en indkomst på over 1 000 kr. månedlig, endda i skattepligtig indkomst. Altså større hykleri har jeg aldrig nogensinde hørt om, men det kan jo være, at det er sådan, det parti er.

Vi ville i alt fald ikke være med på dette grundlag, vi stillede vore forslag ud fra ønsket om, at der skulle være balance. Man kunne læse dagen efter i hele pressen, at det, at der var blevet forhandlet med retsforbundet, betød en forøget statsudgift

på 17 mill. kr. Det reelle var, at det, at man afbrød forhandlingerne med os og ikke ville tiltræde vort forslag, betød en øget udgift for staten på 11 mill. kr., altså det stik modsatte. Jeg har set det ene skrevet i avisen, men ikke noget dementi. Hvorfor ikke skrive sandheden? Jeg kan godt forstå, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen har været vred på mig, når han har set, hvad der har stået i alle disse sprøjter . . . (H. C. Hansen: Aldrig vred, kun bekymret!) Men når nu du bliver beroliget, bliver du da helt anderledes glad for mig!

Se, da vort forslag blev afvist af regeringen og de radikale, fordi vi ikke ville være med til at øse penge ud, som ikke fandtes, så var forhandlingerne sprængt. Jeg vil gerne slå fast, at det drejede sig ikke om en politisk handel; det, der var vor opgave ved disse forhandlinger, var alene at skaffe dækning for de fattigste familier med de mange børn, dem, der ville have fået en lettelse, hvis man havde fulgt os med afskaffelsen af indirekte skatter, men som ikke fik det, når man gik den vej, som de andre partier var inde på. Man havde glemt de fattigste, og det, vi satte ind for, var at få dem med; og nu glæder det os, at regeringen har erkendt sin fejl ved at stille de ændringsforslag, som den kom og præsenterede os for i tirsdags. Jeg synes ærlig talt, at det er meget, at man her i salen skal høre af både det ærede medlem hr. H. C. Hansen og det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at det er beklageligt, at der gik den tid — ja, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde endda, at det var helt forfærdeligt, og at rigsdagens anseelse var sat til, ved at man ikke havde husket at få givet de fattige de penge, det kunne aldrig gå.

Nej, det var en pligt for rigsdagen at sørge for at sikre de fattigste, og det var det, der skete, og det var godt, at man brugte det par dage til at få det sikret.

Regeringen tog som sagt vor tanke op — og det har jeg i betænkningen udtalt min glæde over —, selvom man kædede den sammen med tilskuddet til de bedre stillede, som vi fandt det uansvarligt at yde tilskud til, særlig da pengene efter finansministerens og vel også efter departementets skøn ikke var tilstede og der derfor ville komme underskud på finansloven, hvorfor vi ikke kunne stemme for det.

Man vil heraf forstå, at vi for vort vedkommende ikke er rendt fra vort ord, men